

РЕШЕНИЕ

№ 943

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9754** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от „Академика Сий Палас“ ООД, срещу отказ на директора на Дирекция „Концесиониране, наемна и регулаторна дейност в туризма“ при Министерство на туризма, обективирано в писмо с изх.№ Т-86-00-53/09.08.2023г.
В жалбата се твърди, че оспореният отказ е нищожен поради липса на компетентност на органа който го е издал. Алтернативно са наведени доводи за незаконосъобразност на акта, както постановен в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна.
Ответникът – директор на дирекция „Концесиониране, наемна и регулаторна дейност в туризма“ при Министерство на туризма, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Според него не е налице индивидуален административен акт под формата на отказ по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, тъй като оспореното писмо има уведомителен характер.
Софийска градска прокуратура не и изпраща представител, не взема становище по жалбата.
Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответника и приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:
Производството пред административния орган е образувано по 15бр. заявления до министъра на туризма, всички с вх.№ Т-86-00-53/22.06.2023г. с искане за отразяване на промени на вписаните обстоятелства в удостоверенията за категория на местата за

настаняване, представляващи хотели „С. Н. Бей и М.“ и „С. Н. П.“ и прилежащите към тях заведения за хранене и развлечения. Като мотив за искана промяна, дружеството се е позовало на настъпило универсално правопримство, в резултат на което „Академика Сий Палас“ АД е преобразувано в „Академика Сий Палас“ ООД.

По така подадените заявления е издадено процесното писмо, предмет на настоящето производство, с което отказана заявената услуга. За да постанови своя акт, административният орган е приел, че по силата на чл.129, ал.1 от Закона за туризма лице с право да инициира производство за издаване на заповед за категория на място за настаняване и заведения хранене и развлечения е лицето, което ще извършва хотелиерство и ресторантьорство. Именно то има право да подава до съответния категоризиращ орган заявления, тъй като е страна в производството, а не собственикът на обект. Поради това ответникът се е мотивирал, че е недопустимо чрез института на промяна в обстоятелствата да се променят страните в производството, а когато мястото настаняване или заведение за хранене и развлечения се поеме от ново физическо или юридическо лице, същото подлежи на категоризация по общия ред.

При на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи : Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирани лица с правен интерес да оспорват, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол. В тази връзка не се споделят доводите на ответника, с които се твърди, че жалбата на дружеството е недопустима, поради липса административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК, тъй като процесното писмо е с уведомителен характер.

Както вече се спомена, жалбата е подадена срещу годеен за оспорване административен акт, макар и издаден под формата на писмо. Не формата на акта, а неговото съдържание определят същността и характера на акта. За да приеме, че процесното писмо представлява административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК, съдът съобрази, че същото е издадено от административен орган при упражняването от него функция по ръководство и контрол при МТ. Същото съдържа властническо волеизявление, с което се отказва извършването на исканата административна услуга за отразяване на промени на вписаните обстоятелства в удостоверенията за категория на местата за настаняване. Посоченото от ответника в обстоятелствената част на писмото реално представлява отказ на административния орган да отрази сочената промяна. По този начин пряко и непосредствено се засягат права и законни интереси на заявителя, тъй като същия заявява права с позитивно за него и неговата правна сфера съдържание, докато с поставения отказ тези права са отречени, с което интересите на оспорващия неблагоприятно са засегнати.

Разгледана по същество същата е основателна.

Основно, оплакването е за нищожност на оспорената заповед, и като такова оплакване, съдът е длъжен да провери основателно или не е това оплакване.

Разпоредбата на чл.6 от Закона за туризма определя министъра на туризма като компетентно лице което да провежда държавната политика в областта на туризма, като в т.32 изрично са предвидени правомощията му, свързани с определяне категорията на туристически обекти в посочените в този закон случаи. По преписката е представена Заповед № Т-РД-16-78/02.03.2023г. на министъра на туризма, в точка II - 1.2 от която правомощията за осъществяване на цялостното управление, организация на работата и контрол върху Дирекция „Концесиониране, наемна и регулаторна дейност“ са делегирани на заместник-министъра на туризма.

Видно от съдържанието на оспореното писмо, същото е подписано от директор на дирекция „Концесиониране, наемна и регулаторна дейност в туризма“ при Министерство на туризма, който се манифестира като негов автор и не се спори между страните. В хода на производството, с Разпореждане от 03.11.2023г. /л.102/ на ответника е дадена възможност да представи доказателства за компетентност на органа, издал процесното писмо. Вместо да представи указаните доказателства, административният орган е внесъл сумата от 50лв. държавна такса.

Приемайки, че се касае за техническа грешка, с разпореждане от 15.11.2023г. /л.110/ съдът е разпоредил връщането на внесената такса и е дал нов 7-дневен за представяне на доказателства за компетентност. С писмо от 23.11.2023г., наименувано „изпълнение на разпореждане от 15.11.2023г.“, ответната страна е посочила банкова сметка за внесената сума, но не е приложила исканите от съда доказателства. Това мотивира съда да приеме, че оспорваното писмо е нищожно, поради липса на компетентност на органа, който го е издал.

Според правната доктрина незаконосъобразността има две проявни форми - нищожност и унищожаемост. Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответния акт е нищожен и в кой случаи е унищожаем. Подходът при разграничаването им е конкретен за всеки отделен случай в зависимост от допуснатото нарушение. Съгласно безпротиворечивата константна съдебна практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административно-производствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Прието е, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки, непоправими недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което не пораждаат правни последици.

Предвид изложеното, оспореното писмо следва да бъде прогласено за нищожно, като на основание чл. 173, ал.2 от АПК, преписката да бъде върната на компетентния административен орган – министъра на туризма, който да се произнесе по подадените заявления, тъй като това е от изключителна компетентност на ответника и волята му не може да бъде заместена със съдебния акт.

Водим от горното Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав

Р Е Ш И

ПРОГЛАСЯВА за нищожен отказа на директора на Дирекция „Концесиониране, наемна и регулаторна дейност в туризма“ при Министерство на туризма, обективизирано в писмо с изх.№ Т-86-00-53/09.08.2023г.

ВРЪЩА административната преписка на министъра на туризма, за произнасяне с

валиден административен акт, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за влязлото в сила решение, при спазване на дадените от съда задължителни указания по прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ :